

- 5.2) asiakas voi vapaasti olla noudattamatta verovelvollisen ehdotusta antaa kuljetustoimeksianto kuljetusliikkeelle, jonka kanssa verovelvollisella on sopimussuhde, antaakseen sen jollekin toiselle kuljetusliikkeelle tai noutaakseen tavarat itse?

⁽¹⁾ EUVL 2006, L 347, s. 1.

⁽²⁾ Hallinnollisesta yhteistyöstä ja petosten torjunnasta arvonlisäverotuksen alalla 7.10.2010 annettu neuvoston asetus (EU) N:o 904/2010 (EUVL 2010, L 268, s. 1).

**Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Unkari) on esittänyt
16.5.2018 – Tesco-Global Áruházak Zrt. v. Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága**

(Asia C-323/18)

(2018/C 311/04)

Oikeudenkäyntikieli: unkari

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Pääasian asianosaiset

Valittaja: Tesco-Global Áruházak Zrt.

Vastapuoli: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Onko niiden EUT-sopimuksen määräysten, joissa määrätään syrjintäkiellon (SEUT 18 ja SEUT 26 artikla), sijoittautumisvapauden (SEUT 49 artikla) ja yhdenvertaisen kohtelun (SEUT 54 artikla) periaatteista, samasta oikeudesta osallistua SEUT 54 artiklassa tarkoitettujen yhtiöiden pääomaan (SEUT 55 artikla), palvelujen tarjoamisen vapauden (SEUT 56 artikla) ja pääomien vapaan liikkuvuuden periaatteista (SEUT 63 ja SEUT 65 artikla) sekä yhdenvertaisuudesta yritysten verotuksessa (SEUT 110 artikla), kanssa yhteensopivaa se, että ulkomaisessa omistuksessa olevan verovelvollisen, joka pitää useita kauppaliikkeitä yhden yhtiön välityksellä ja harjoittaa vähittäiskauppaliiketoimintaa, on tosiasiallisesti maksettava jyrkän progressiivisen verokannan mukaista ylimmän veroluokan erityisveroa, kun kotimaisessa omistuksessa oleva verovelvollinen, joka harjoittaa liiketoimintaa franchising-järjestelmässä yhteisellä liiketunnuksella – sellaisten kauppaliikkeiden välityksellä, jotka yleensä muodostavat itsenäisiä yhtiöitä – kuuluu tosiasiallisesti verovapausluokkaan tai siihen sovelletaan jotakin kyseistä luokkaa seuraavien veroluokkien alemmista verokannoista siten, että ulkomaisessa omistuksessa olevien yhtiöiden maksamien verojen ja erityisverosta saatujen verotulojen kokonaismäärän välinen suhde on huomattavasti suurempi kuin kotimaisessa omistuksessa olevan verovelvollisen tapauksessa?
- 2) Onko niiden EUT-sopimuksen määräysten, joissa määrätään valtiontukien kiellon periaatteesta (SEUT 107 artiklan 1 kohta), kanssa yhteensopivaa se, että verovelvollisen, joka pitää useita kauppaliikkeitä yhden yhtiön välityksellä ja harjoittaa vähittäiskauppaliiketoimintaa, on tosiasiallisesti maksettava jyrkän progressiivisen verokannan mukaista ylimmän veroluokan erityisveroa, kun kotimaisessa omistuksessa oleva verovelvollinen, joka on ensiksi mainitun verovelvollisen välitön kilpailija ja harjoittaa liiketoimintaa franchising-järjestelmässä yhteisellä liiketunnuksella – sellaisten kauppaliikkeiden välityksellä, jotka yleensä muodostavat itsenäisiä yhtiöitä – kuuluu tosiasiallisesti verovapausluokkaan tai siihen sovelletaan jotakin kyseistä luokkaa seuraavien veroluokkien alemmista verokannoista siten, että ulkomaisessa omistuksessa olevien yhtiöiden maksamien verojen ja erityisverosta saatujen verotulojen kokonaismäärän välinen suhde on huomattavasti suurempi kuin kotimaisessa omistuksessa olevan verovelvollisen tapauksessa?

- 3) Onko SEUT 107 artiklaa ja SEUT 108 artiklan 3 kohtaa tulkittava siten, että niiden vaikutukset ulottuvat verotustoimenpiteeseen, johon verotustoimenpiteen tuottamilla verotuloilla rahoitettu verovapautus (joka on valtiontukea) kuuluu, koska lainsäätäjä on saanut ennen vähittäiskaupasta perittävän erityisveron (joka määräytyy markkinatoimijoiden liikevaihdon perusteella) käyttöönottamista vahvistamansa verotulojen määrän soveltamalla yhtenäisen verokannan käyttöönottamisen sijasta liikevaihdon perusteella määräytyvää progressiivista verokantaa ja myöntänyt näin tällä lainsäädännöllä tarkoituksellisesti verovapautuksen osalle markkinatoimijoista?
- 4) Onko prosessuaalisen vastaavuusperiaatteen sekä tehokkuusperiaatteen ja unionin oikeuden ensisijaisuutta koskevan periaatteen mukainen sellainen jäsenvaltiossa lainsoveltajina toimivien elinten käytäntö, jonka mukaan viran puolesta käynnistetyissä verotarkastuksissa tai myöhemmissä oikeuskäsittelyissä – huolimatta tehokkuusperiaatteesta ja velvollisuudesta olla soveltamatta unionin oikeuden vastaista kansallista oikeussääntöä – ei ole mahdollista vaatia unionin oikeuden kanssa ristiriidassa olevan kansallisen verosäännöksen mukaisesti ilmoitetun veron palauttamista, koska verohallinto tai tuomioistuin tutkii sen, onko säännös unionin oikeuden vastainen, ainoastaan asianosaisen vaatimuksesta käynnistetyissä erityismenettelyissä, jotka voidaan aloittaa vain ennen viran puolesta käynnistettävää menettelyä, kun taas kansallisen oikeuden vastaisesti ilmoitetun veron osalta mikään ei estä esittämästä palautusvaatimusta veroviranomaisessa tai tuomioistuimessa toimitettavassa menettelyssä?

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Szekszárdi Járásbíróság (Unkari) on esittänyt 5.6.2018 – Ágnes Weil v. Géza Gulácsi

(Asia C-361/18)

(2018/C 311/05)

Oikeudenkäyntikieli: unkari

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Szekszárdi Járásbíróság

Pääasian asianosaiset

Kantaja: Ágnes Weil

Vastaaja: Géza Gulácsi

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Onko asetuksen (EU) N:o 1215/2012 ⁽¹⁾ 53 artiklaa tulkittava siten, että tuomion antaneen kansallisen tuomioistuimen on asianosaisen hakemuksesta automaattisesti annettava tuomiota koskeva todistus tutkimatta sitä, kuuluuko [asia] asetuksen (EU) N:o 1215/2012 soveltamisalaan?
- 2) Mikäli ensimmäiseen kysymykseen vastataan kieltävästi, onko asetuksen (EU) N:o 1215/2012 1 artiklan 2 kohdan a alakohtaa tulkittava siten, että avopuolisoiden (de facto -parisuhde) välinen takautumisvaatimus on katsottava sellaiseen suhteeseen perustuvaksi varallisuus oikeudeksi, jolla on avioliittoon verrattavia (oikeus)vaikutuksia?

⁽¹⁾ Tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta siviili- ja kauppaoikeuden alalla 12.12.2012 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 1215/2012 (EUVL 2012, L 351, s. 1).